

A Főváros Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 16.Bf.282/2018/12. számú ítéletének elemzése a vádlott bűnösségének bizonyítása szempontjából

1. Bevezetés

A Főváros Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 16.Bf.282/2018/12. számú ítéletének hivatkozása az anonimizált változat oldalszámozása szerint történik.

Az, hogy a bizonyítás zárt logikai láncolat, pusztán annyit jelent, hogy az *A* állítás bizonyítása állítások egy véges irredundáns sorozata, amelyben *A* az utolsó állítás, és minden állítás néhány megelőző általánosan elfogadott következtetési szabály szerinti következménye, vagy a Be. 163. § (4) szerint bizonyításra nem szoruló tény, irredundancia alatt pedig azt értjük, hogy az állítások közül nem hagyható el néhány *A*-tól különböző úgy, hogy minden állítás végső soron bizonyításra nem szoruló tényekre vezetődik vissza. A bizonyításra nem szoruló tények köre azonban nem olyan objektív, mint természettudományos, vagy matematikai bizonyítások esetében. Egy bizonyítási eszközből származó tényt például elfogadhatnak közös megegyezéssel, s akkor nem szorul bizonyításra, de ha vitathatják, akkor bizonyításra szorul.

Az ügy jelentős tényeire ki kell terjednie a bizonyításnak, ez azt jelenti, hogy ilyen jelentős tényenként egy-egy bizonyítás szükséges. Ebben az ügyben alapvető jelentőségű kérdés, hogy a vádlott volt-e a sértett támadója. Főlegesen, és félrevezető módon, de a kérdés jelentőségét jól látva, és érzékeltetve Ujvári három „bizonyítást” is ad arra, hogy a vádlott vádlott volt a támadó.

A bizonyítás további menete sem kifogástalan, de azzal már nem kívánok foglalkozni, hiszen a sértett vallomása és az orvosi szakvélemény alapján szinte megdönthetetlenül következtethetünk arra, hogy a sértettet támadója elkábította, lúggal, vagy más a sérülések okozására alkalmas folyadékkal leöntötte, és kifosztotta.

Ha a felismerésre bemutatásból származó tények bizonyítékként lennének értékelhetőek, akkor abból, hogy Bene Krisztiánt kétszer kiválasztotta a tanú, mint a bűncselekmény napján látott személyt, – ha kétséget kizáróan nem is –, mégis elég megbízhatóan következtethetnénk arra, hogy Bene Krisztián távozott a cselekmény reggelén álarcban a tetthely környékéről. A tanú és a sértett által adott személyleírások közötti hozzávetőleges egyezések alapján következtethetnénk arra, hogy Bene Krisztián volt a támadó, s így az előző bekezdés alapján mindent rábizonyítottunk. Ujvári végül helyesen következtetne az alibi hamis voltára, s hogy a hamis alibi a bűncselekmény leplezésére lett felhasználva. A felismerésre bemutatásból származó bizonyítéknak ebben a bizonyításban alapvető jelentősége van.

A felismerésre bemutatással kapcsolatban azonban – mint látni fogjuk – a nyomozók bűncselekményt követtek el, s Ujvári másik két Bene bűnösségére adott bizonyítása is érvénytelen, így mindhárom bizonyítás érvénytelensége elegendő alap, hogy kétségbe vonjuk Bene Krisztián bűnösségét, ami valójában nem lett érvényes módon bizonyítva, s véleményt alkossunk a kreatív bíróról, aki ezt összehozta. Bizonyos érdemei a sértett jogi képviselőjének is vannak, de a tárgyalás során fel sem merült kizárólag az alibi igazolás kudarcára alapozott „bizonyítás” semmiképp sem tulajdonítható a vádznak, vagy a jogi képviselőnek. Ennek az érvénytelen bizonyításnak a tárgyalás során való elhallgatásával a bíró mindenképp csorbította a vádlott védelemhez való jogát, ám ha mégsem a bírónak tulajdonítanánk a szerzőségeket, akkor a váddal való összejátszás gyanúja is felmerülne a bíróval szemben. Másrészt az sem valami épületes, ha a bíró találta ki, mert a vád bizonyítása a vádló feladata lenne, s nem a bírónak kellene az ujjacskájából szopnia.

Az ítélet indoklásában három formailag zárt logikai láncnak feltüntetett szakasz található, amelyek mindegyike a vádlott bűnösségével ekvivalens állításra következtet. Ezek egyenként önmagukban

bizonyításnak tűnnek fel. Az ítélet nem a bizonyítás-változatokkal való brillírozás terepe. Több érvénytelen bizonyítás közlésének felmentő ítéletben van helye, annak alátámasztása céljából, hogy semmiképp sem bizonyítható a vádlott bűnössége. A szóban forgó ítélet valóban néhány tucat apró javítással – negációk révén – átalakítható kifogástalan felmentő ítéletté. Elmarasztaló ítéletben – hacsak nem indokolható logikailag, hogy több bizonyítás együttesen ítéleti bizonyosságot szolgáltat, ami esetünkben már csak azért sem fordulhat elő, mert Ujvári bizonyításainak alapvető gyengesége egyszerűen az érvénytelenségük –, a bűnösség egyik legmeggyőzőbb bizonyítását kell az indoklásban kifejteni. Ugyanazon állítás többféleképp való bizonyítása csak arra jó, hogy elaltassa a bíró lelkiismeretét és éberségét, mert lám így is, úgy is, mindenhogy be tudja bizonyítani (csak épp érvényesen nem). Ujvári még külön a kotnyeleskedő védelem kedvéért egy negyedik érvelést is közöl, abban azonban nem következtet kifejezetten a vádlott bűnösségére. Kis gonoszsággal a következőképp foglalhatjuk össze Ujvári három bizonyítását:

i. Bűnös, mert nem sikerült alibit igazolnia.

ii. Bűnös, mert a tanú álarcban látta távozni a tetthely közelében a bűncselekmény után. (A manipulált felismerésre bemutatás alapján. Szabályos felismerésre bemutatás esetén működne.)

iii. Bűnös, mert senki más nem rendelkezett az elkövetőnek tulajdonított ismeretekkel, aki kék szemű, és nem bagó szagú. (A sértett vallomása, és a tettes ismereteire vonatkozó következtetései alapján.)

A ráadás, mely közvetlenül a harmadik bizonyítás konklúziója után következik különös csemege, s vele így zárul a bűnösség bizonyítása:

„A védelem hivatkozott továbbá arra, hogy a bűncselekmény elkövetője lehetett egy ismeretlen személy, vagy egy olyan, akivel a sértettnek konfliktusa volt (kutyasétáltatás során megismert alkalmi ismerőse, meglévő vagy éppen elhárított szexuális vagy azt nélkülöző kapcsolata). A sértett gyermekei és barátai nem számoltak be arról, hogy tudtak ilyen személyről, a sértett sosem panaszkodott ilyen emberre nekik. Másrészt egy ismeretlen személy, még ha például ki is figyelte a sértett időbeosztását, az egyéb szokásait (pl. hevederzár használata), tulajdonságait (pl. gerincbántalom) nem tudhatta. Illetve esetében hangeltorzításra nem lett volna szükség, illetve a szakértői véleményeket figyelembe véve a két szer együttes alkalmazásával és injekció beadásával nem bajlódott volna.

Mindezekre figyelemmel összességében megállapítható, hogy jelen ügyben nem merült fel olyan hitelt érdemlő bizonyíték, amely alkalmas lett volna arra, hogy a vád/elsőfokú ítélet verziójával szemben ésszerű kételyeket ébresszen. A vádlott bűnössége ítéleti bizonyossággal bizonyított.,, (78. oldal)

Vizsgáljuk csak meg alaposabban Ujvári érvelését! Először azzal próbál hárítani a bíró, hogy ilyen személyről nem történt említés. A priori egyáltalán nem valószínű, hogy a tettes nem keltette fel korábban a sértett figyelmét. A tényállással és a vázolt szcenárióval összeegyeztethető, hogy a tettes eredeti célja narkózissal elősegített nemi erőszak volt, s a sértett sérülései baleset folytán, vagy a bűncselekmény további elfajulásával keletkeztek. Ez esetben nem kell feltételezni konfliktust, és nem kellett a sértettnek felfigyelnie az illetőre, így gyermekeinek, ismerőseinek sem tett említést az illetőről, legalábbis nem olyan formában, ami indokolná, hogy kapcsolatba hozzák a bűncselekménnyel. A bíró felidézi a harmadik bizonyítás velejét is az időbeosztással, hevederzárral, és gerincbántalommal, de annyiban hagyja, és nekilát az újszerű cáfolatnak, de ügyetlenül. Ami a hangeltorzítást illeti igaza lehet a bírónak, de még álarcra sincs szüksége az elkövetőnek, ha nem hagy eleven tanúkat. Persze vannak nemtörődöm bűnözők, akik elhanyagolják a legalapvetőbb óvintézkedéseket. Erre azonban nem alapozhatunk, lehet, hogy olyan óvatos bűnözővel van dolgunk, aki nem szándékozott a sértettet megölni. Ami a bíró kombinált anesztéziára vonatkozó

mevlátását illeti a narkózással elősegített nemi erőszaknál azért szükséges az érzéstelenítés, mert különben az ingerek hatására felébredhet, vagy ha fel nem is ébred, kiáltozhat, kiszámíthatatlanul viselkedhet az áldozat álmában is. A ketamin pedig azért nem megfelelő magában, mert egyrészt altatóval el kell nyújtani a hatását, ha tíz perc esetleg nem elegendő, másrészt hallucinogén hatását kiküszöbölésére kell midazolámmal együtt, alkalmazni. Ha Ujvári figyel Zacher doktor szakvéleménye, ez nagyjából összeáll. Hogy a bűnözők honnan tudják? Vannak orvos, egyéb egészségügyi végzettségű bűnözők, mások valahogy összeszedik a tudást. A bírónak is javukra válna, ha megtanulnák, amire a szakmához szükségük van, például egy kis kriminalisztikát.

Természetesen az idézett szakasz utolsó két mondata is két hamis állítás. De ezeket nem rójuk fel külön, lényegében mindkettő egyszerűen a vádlott bűnösségének téves megállapítása, ami globális hiba. Az bizonyítás nélkül elfogadott nem valódi tények (nem csak a hamis tényállítások ilyenek, az olyan állítást is helytelen tényként elfogadni, amelynek igazsága megalapozottan megkérdőjelezhető), és a helytelen következtetések (a szokásos fordulattal tényről tényre következtetés) lokális jellegű hibák. Minden egyéb hiba globális. Globális hiba például a téves végkövetkeztetés, érvénytelen bizonyítás. Ez utóbbiak persze mindig lokális hiba következményei.

2. Az elsőfokú ítélet megalapozatlan

Ujvári bíró visszaélt a felülmérlegelés tilalmával. Az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, mivel tényállása részben felderítetlen,

1. a tekintetben, hogy a felismerő tanú a bűncselekmény napján Bene Krisztiánt látta volna álarcban távozni a felismerésre bemutatással kapcsolatos anomáliák (a gyanúsított fényképes "magánkörözése" a napilapokban, valamint tanú "véletlen" találkozása az ügyvédje társaságában várakozó gyanúsítottal), és a tanú következtelen magatartása miatt (csak a bemutatás utáni kihallgatáson tett említést arról, miszerint "véletlen" találkozott a bemutatásra várakozó gyanúsítottal, s a találkozáskor már felismerte volna). A tanú egyébként jóhiszeműen hihette, hogy a találkozás véletlen volt, sőt, még az is előfordulhat, hogy igaza volt ebben.

2. a sértettnek az elkövető ismereteire vonatkozólag levont következtetéseit illetően, függetlenül a sértett döbbenetes szavahihetőségétől, pusztán csalhatatlanságát vitatva is.

A bizonyításfelvétel során a tanú megerősítette felismerésre bemutatás manipulált voltának eshetőségére rávilágító állítását a "véletlen" találkozásról.

Így Be. 593. § (1) b) alapján felülmérlegelhető a felismerésre bemutatás és a sértett vallomásának következtetései, miáltal az Ujvári ítéletének indoklásában foglalt 3 "egymást erősítő" bizonyítás közül kettő alapját veszti (a sértett következtetésin alapuló enélkül is, logikai hibák miatt érvénytelen, a vád és a vele összejátszó bíró megfelekedzik arról, hogy az információ átadható). A harmadik, látszólag csak az alibi igazolás kudarcán alapuló ráadásbizonyítás pedig, valójában petíció principii, így ez sem bizonyítás, tehát a vádlottat fel kellett volna menteni.

Ezzel szemben Ujvári ítéletének indoklásában a 3. bekezdésben ez áll:

"A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.480/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helytálló indokainál fogva fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem követett el perrendi szabálysértést. A bizonyítékok körütekintő értékelése alapján megállapított tényállás - a védői állásponttal szemben - megalapozatlansági hibától, hiányosságtól mentes és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, a vádlotti védekezés elvetésének érveit logikusan és kellő részletességgel fejtette ki. A felmentést célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadja, amely az ítélet megalapozottsága miatt, a felülmérlegelési tilalom folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. A másodfokú eljárásban is irányadó

tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét törvényesen minősítette, helyes jogi indokolást adott arra nézve, hogy a vádlottnak a testi épség elleni cselekményét miért értékelte a vádtól eltérően."

Ennek alapján Ujvári nem egyszerűen téves ítéletet hoz, amely iudicium nullum (akárcsak az elsőfokú ítélet), hanem egyértelműnek látszik, hogy tisztességtelenül eljárva megsérti egyfelől az ártatlanság vélelmének elvét, amennyiben eleve bűnösnek tartotta a vádlottat (helytelen az ártatlanság vélelmét pusztán formális illemszabálynak tekinteni, több annál, mint hogy udvariasan kell elítélni a vádlottat), másrészt megfosztotta a vádlottat a védelemhez való jogától, az elsőfokú ítélet eleve tévesen eldöntött megalapozottságának kérdésében nem járva el nyíltan. Ha a bíró időben világossá teszi álláspontját, a védelem érvelhetett volna ennek figyelembevételével alaposabban a bíró tévedését cáfolva.

3. Globális hibák

Az elsőfokú ítélet megalapozatlanságáról mondtak jobbra megalapozzák az alább felsorolt globális hibák megállapítását. Azonban lokális hibák híján mégiscsak megalapozott lenne a bizonyítás. Azonban a későbbiekben látni fogjuk, hogy a vádlott bűnösségére adott mindhárom bizonyítás súlyos lokális hibák miatt érvénytelen.

i. A sértett jogi képviselői valóságos mítoszt költöttek a sértett igazmondásáról. El kell ismerni, hogy az eljárások során legalábbis bizonyos kérdésekben akkor is ragaszkodott az igazsághoz, ha az kedvezőtlennek tűnt ügye szempontjából, pedig szinte kockázatmentes hazugságra is lett volna lehetősége. Gál András, a sértett jogi képviselője perbeszédében így szolt erről:

„Ha igaz lenne a vádlott és védőjének kétségbeesett összeesküvés-elmélete, hogy a sértett a bosszúvágyától hajtva akarja a vádlottra kenni a bűncselekményt, akkor annál nem lett volna egyszerűbb ezt megtennie, mint ezen a kulcsosomó felismerésen, azt kellett volna mondania, hogy igen, ez az én kulcsosomóm. Ha ezt mondta volna, akkor arra lehetetlen lett volna a vádlottnak bármit is kitalálnia, bár nyilván valamit akkor is kitalált volna. Mivel addigra a sértett a lakása összes kulcsát már lecseréltette, így ez az állítása egyrészt teljességgel ellenőrizhetetlen lett volna, másrészt ennél egyértelműbb bizonyítékot nehezen lehetett volna elképzelni arra, hogy a vádlott járt aznap a sértett lakásában. A sértett azonban ehelyett igazat mondott. Nos ezekre már nehezen lehetett volna ráhúzni, hogy ezen bizonyítékok ellenére is ésszerű kételye lenne az ügyészségnek, hogy a cselekményt a vádlott követte el. Ezt úgy oldotta meg az ügyészség, hogy ezen bizonyítékokról, a kulcsról és a fecskendőről a megszüntető határozat inkább nem is tett említést.”

Magam is helyesnek tartom az igazmondást, de természetesnek veszem, és nem igazi hátránynak. Az, hogy a tanú tényekkel összhangban lévő állításaival szemben a bíróság jóhiszeműséget tanúsít, nem jelenti azt, hogy az eldönthetetlen kérdésekben a tanú ízlése szerint dönthetné el, mi legyen a tényállás. A jogi képviselő alapvető tévedésben leledzik a bizonyítás mibenlétét illetően.

Az érdektelenségét megállapító elnököt a sértett tévedésben hagyta, bár a hozzá intézett sztereotip kérdésre adott nemleges válasza nem vitatható: az elhanyagolás, féltékenység, zaklatás (meglehet, Bene Krisztián korántsem tökéletes társ) feletti haragot a vádlottnak tulajdonított aljas tett nyomán rég felváltotta a vegytiszta gyűlölet. Ebben a kis turpisságban az elnök nyilvánvalóan cinkos volt, mindketten úgy képzelhették, hogy ha szóba jön az egykori haragosság, akkor azt kell mondania a bírónak: Asszonyom, ha haragudott a vádlottra miért nem fosztotta meg férfiasságától? A haragosok köztudottan belátásuk szerint cselekedhetnek egymással, ebbe a bíróságnak nincs beleszólása, a vádnak nincs helye, az ülést bezárom. Kipp, kopp.

ii. Ítéleti bizonyossággal bizonyítani véli a vádlott bűnösségét, ám – jóllehet egykor alapos gyanú merült fel Bene Krisztiánnal szemben – a „bizonyítások” a gyanút se alapozzák meg.

iii. Megalapozottnak találta az elsőfokú ítéletet, ami annak ellenére, hogy valamivel kevésbé ostoba, mint Ujvári műve, annak főbb hibáit nyilvánvalóan tartalmazza. Így fordulhatott elő, hogy a védelemnek az érvénytelen felismerésre bemutatást kifogásoló helyes érvelését Újvári a felülmérlegelés tilalmára hivatkozva elvetette.

iv. Több rendbeli tisztességtelen eljárás. Az eljárás során az elsőfokú ítélet megalapozottsága és a felismerésre bemutatás bizonyítékként való felhasználhatósága nem lett érdemben megtárgyalva. A vádlott bűnösségének az alibi igazolás kudarcára alapozott érvénytelen bizonyítása szóba se került, így számítani se lehetett ilyen bizonyítási kísérletre. Az eljárás során fel sem merült alapvetően téves bizonyítás ellen kinek jutna eszébe védekezni. A felismerésre bemutatás érvénytelensége, és az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságát illetően a bíró tévedésben hagyta védelmet, hihette, hogy helyes érvelésével a bírót is meggyőzte, mert a bíró nem kommunikált, legalábbis nem megfelelően. Vagy a védelem feladata lett volna a bírót állásfoglalásra felszólítani? Ha a bíró megfelelően kommunikál a védelem tisztázhatta volna a bíró által nem értett, vagy félreértett részleteket. Így azonban a vádlott védelemhez való joga csorbult, a védekezést kilátástalanná téve. Mivel Ujvári a Kúria végzésében foglalt útmutatás szerint elfogadta a védelem zagyválását is, amit az elsőfokú bíró is elfogadott, és ami minden bizonnyal Regász Mária elmeszüleménye, felmerül a gyanú, hogy az Ítéletábrá tanácsa nem független és pártatlan bíróságként járt el, hanem a Kúria végzése, és a sértett jogi képviselőinek agresszív médiahadjáratának hatása alatt eleve bűnösnek tekintették a vádlottat, az ártatlanság vélelmét is megsértve. Az ártatlanság vélelme elvének, és a függetlenség és pártatlanság követelményének sérelme persze vitatható. A védelemhez való jog megsértése bizonyítható. A jegyzőkönyv végigvizsgálása helyett azt a megoldást javaslom, hogy a tanács bírái válaszolják meg, hogy a védelemnek mikor lett volna lehetősége releváns módon érvelni ezzel a gondolatmenettel szemben. Vagyis, mikor került szóba, hogy az alibi igazolás kudarcából a bűnösségre lehetne következtetni, hogy az elsőfokú ítélet megalapozott volt, hogy a felismerésre bemutatás érvényes volt. Utóbbit a sértett jogi képviselője nagyon furcsán hozta szóba, ironikusan megemlítve, hogy a védelem majd mindjárt kétségbe vonja a felismerésre bemutatás érvényességét is. Ezzel az említéssel azonban nem lett megteremtve a kérdés korrekt megtárgyalásának a feltétele.

v. A több bizonyításból álló indoklás értelmetlen, a bizonyítások sugalmazott összefüggése egyértelmű interpretációt nem nyer. Avagy hogyan lesz három érvénytelen bizonyításból ítéleti bizonyosság?

vi. A bíró – más bírókhoz hasonlóan – zavaros fogalmakkal rendelkezik a bizonyításról. Így ír a közvetett bizonyításról:

„A bírói gyakorlat által elfogadott rendező elvek szerint a büntetőeljárásban a közvetett bizonyítás akkor eredményes, ha megalapozza a vád/elsőfokú ítélet szerinti elkövetést, és egyúttal kizárja minden más változat előfordulásának lehetőségét (*reductio a contrario*). A bizonyításra vonatkozó alapvető elvek jelennek meg a Be. 4. § (2) bekezdésében tételes jogi rendelkezésként, amikor a törvény kimondja, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére (Be. 4. § (2) bekezdés - *in dubio pro reo* elve).

Közvetett bizonyíték vagy azok egymást kiegészítő rendszerbe foglalt összessége valamely tény bizonyítására akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetősége kizárt (BH 2003.145.).

Ebben az ügyben nagyszámú, egymástól független forrásból származó, a vádlottat terhelő közvetett bizonyíték van.

Ezek a közvetett bizonyítékok egymástól függetlenek, egymás erejét erősítik, de ha valamelyik kiesik, ez nem érinti a többi bizonyíték valószínűsítő erejét.

Több, egymástól független forrásból származó, valószínűségi értékkel bíró, közvetett bizonyíték egy ügyben való véletlenszerű találkozásának esélye annál kisebb, minél nagyobb a találkozó közvetett bizonyítékok száma.

Tehát, ha sok egymástól független forrásból származó, logikailag összekapcsolódó, terhelő közvetett bizonyíték van, akkor csökken az esélye, hogy azok csupán véletlenszerűen erősítik egymás bizonyító erejét.” (52-53. oldal)

Ha egyszer egy állítást sikerült bizonyítani a tényállásra vonatkozóan, akkor (számottevő eséllyel) nem jön számításba az az eshetőség, hogy más változat következhetett be. Ha úgy történt, akkor nem másként. Ez a kizárt harmadik elve. Látszólagos kivételek vannak. De ha pontosan értjük, hogy mi a bizonyított állítás, akkor nincs kivétel. Ha például valakiről megállapítjuk, hogy az útviszonyoknak nem megfelelő sebességgel haladva elgázolta az áldozatot, akinek a mentők már csak a halálát tudták megállapítani, abból még nem következik, hogy halálos kimenetelű bakesetet okozott, mert valóban történhetett másként, ha az áldozat már korábban halott volt, például másvalaki gázolta halálra. De itt szó sincs róla, hogy más történt volna mint, amit bizonyítottunk. Az igaz, hogy más esemény is történt. Azonban, ha valóban bizonyítjuk, hogy valaki elkövetett valamit, akkor az nem fordulhat elő, hogy más követte el. Ha egy tény bizonyított, akkor csak vele kompatibilis más lehetőségek jöhetnek szóba. Tehát, ha bizonyítást nyer, hogy az áldozat halálát fojtogatás okozta, akkor még sok minden kiderülhet, akár többen is fojtogathatták, de a halál oka nem lehet például fejlődés. Ez nem azt jelenti, hogy ha bebizonyítottunk egy tényt, akkor minden azzal ellentétes tényre vonatkozó ellenőrzés felesleges. Itt például a bíró bizonyítani véli, hogy Bene Krisztián bűnös, és esze ágában nincs semmi egyéb lehetőséget vizsgálni. Például van alibije a sértett állatorvosának? Ketamint állatorvosok is használnak tudomásom szerint, ismerheti asértett kutyasétáltatási szokásait, megfordulhatott a lakásban, ha férfi, akkor különösen elképzelhető, hogy narkózissal elősegített nemi erőszakot követhetett el rajta. A sérülések pedig különféle módon keletkezhetnek. Persze ez csak a vád/elsőfokú bíróság bizonyítására ellenérv, ami a sértett vallomásán, és az elkövető ismereteire vonatkozó következtetésein alapul. Ez a bizonyítás valóban sok lehetőséget hagy nyitva. Még ha valóban tudnánk is, hogy eredetileg kik rendelkeztek az elkövetőnek tulajdonított ismeretekkel, ezeket az ismereteket változatos megfontolásokból továbbadhatták, esetleg éppenséggel egy felbérelt elkövetőnek, mivel a sértett által ismert személy esetleg nem mert maga vállalkozni az elkövetésre. A bűncselekmény célja nem feltétlen csonkítás volt. De az is lehet, hogy mégis az volt, de végső soron csak azért, mert egy kolléga főnökét gyanúba keverve kívánta megoldani konfliktusukat. A felismerésre bemutatáson alapuló bizonyítással ilyen probléma nincs, azzal csak annyi a baj, hogy a jogellenesen végrehajtott felismerésre bemutatásból származó „tények” nem használhatók bizonyítékként.

Nem igaz, hogy egyszerű összefüggés lenne a közvetett bizonyítékok száma, és együttes előfordulásuk valószínűsége között. Ha sztochasztikus értelemben egymástól függetlenül fordulnak elő, akkor az együttes előfordulásuk valószínűsége az egyes előfordulási valószínűségek szorzata. Több gyakori jelenség együttes előfordulása is lehet viszonylag gyakori. Például 4 független $2/3$ valószínűségű esemény együttes bekövetkezésének valószínűsége közel $1/5$.

4. Következtetési hibák

Az ítélet indoklásának más szövegrészeiben is akad hiba, de most az említett három bizonyításra szorítkozunk. Megjegyzendő, a bizonyítások hibái nem javíthatóak.

Az első bizonyítás a bíró elképzelése szerint kizárólag az alibi igazolási kísérlet kudarcán alapulna. Ezért közvetlenül az alibi igazolási kísérlet összefoglalása után lett beiktatva. A vádlottnak kétség kívül nem sikerült alibit igazolnia. Tanúi jobbra elálltak a tanúskodástól. Mindössze két kissé bizonytalan tanú maradt, akik egy-egy találkozást tanúsítottak. A harci kérdés az volt, hogy mikor

történt a találkozás. A vád tanújának – mivel ez nem is volt szükséges – nem kellett különösebben foglalkoznia az idővel. A tettel való találkozása valamikor 8 és 9 óra között történhetett.

Negyedórának véve a kórház és a sértett lakása közti mintegy 2,5 km-es utat, tekintetbe véve, hogy a tettes kutyasétáltatásra ott kellett legyen, és a 8 után érkező tanúval is találkaja volt a San Marco utcai társasház lépcsőházában, de feltehetőleg 8:15-nél nem később, akkor az adódik, hogy bűnössége esetén Bene Krisztiánnak 7:30-tól 8:30-ig távol kellett lennie a kórháztól. A vádlott egyetlen gondot okozó tanúját bizonytalankodása hiteltelenné tette. A vádlottnak valóban nem sikerült alibit igazolnia. A bizonyítási kísérlet során minden részletre kiterjedően informálva lettünk a kórházbejárásról, és a bíró jobban csinálta volna. Szerintem ez az ő baja, az orvos rokonszenvesebb, hogy nem vesz fel feleslegesen fél kiló kulcsot a portán a bejáráshoz, nem akadályozva a takarítást, nem sértve meg feleslegesen zárt helyiségekben kutakodva kollégái intim szféráját, a szükséges adminisztrációt is megúsza. Ha értelmezni tudta volna az alaprajzot, akkor talán szükség sem lett volna bejárásra, hogy ezek után sem sikerült, az vagy az alaprajz hibája, vagy az orvos valóban nem rendelkezett a szükséges alapokkal. Szerencse, hogy nem röntgenkép volt, annak az értelmezése inkább elvárható egy orvostól, még ha kórházigazgató is. Ezzel körüljártuk, hogy mennyiben dőlt meg az alibi. Nem sikerült bizonyítania a vádlottnak, hogy a bejárást nem szakította meg a bűncselekmény elkövetése céljából, de a bejárás lefolyhatott a rekonstruált módon, az alibiben állított időkeretek között. Így semmiképp sem lehet az alibit belső ellentmondásokra hivatkozva hamisnak tekinteni.

Az alibi mérlegelése után az alábbi érvelés következtet a vádlott bűnösségére:

„A bírói mérlegelésre vonatkozó általánosan elfogadott rendező elv szerint, amennyiben a vádlotti szavahihetőség megdőlt, az általa előadottakra ítéleti tényállás nem alapozható.

Vallomásának csupán azon részei fogadhatóak el, amelyeket más, hitelt érdemlő, a bíróság által aggálytalannak ítélt bizonyíték megerősít. Az előterjesztett alibit nem csak annak önellentmondásossága döntötte meg, hanem az is, hogy annak hitelt érdemlőségét egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá.

Az elkövetési időre a vádlottnak nincs igazolt alibije. Önmagában az elkövető kilétének igazolására az alibi megdöntése - általánosságban - nyilvánvalóan nem alkalmas. Jelen ügyben azonban a vádlotti védekezés összességére figyelemmel kizárható, hogy a hamis alibi előadása ne az általa megvalósított bűncselekmény leplezését szolgálta volna.” (60. oldal)

A bíró alaptalanul fosztja meg szavahihetőségétől a vádlottat. Ennek nem tudom van-e jelentős következménye. A vádlottnak ártatlanságát feltételezve annyi ismerete volt a bűncselekménnyel kapcsolatban, hogy ő a bűncselekmény idején az alibi szerinti bejárást végezte. Ezt nem sikerült bizonyítania. Védekezésében szerepelt ugyan például olyan állítás is, miszerint nem tudott a sértett bizonyos fekvő pozícióban fellépő fájdmairól. Kérdés, hogy egy ilyen állítás mérlegelését mennyiben befolyásolja a szavahihetőség saját hibán kívüli elvesztése. Ha nem ragaszkodna ártatlanságához, hanem például azt állítaná, hogy nemi erőszakot követett el a kábult sértetten, egyébként pedig nem bántotta, a sérüléseket nem ő okozta, akkor hasznát vehetné talán a szavahihetőségének, bár egy ilyen beismerés szintén kihatással van a szavahihetőség megítélésére.

Azonban vegyük észre, kinek kellett ez az alibi bizonyítási kísérlet?

„A sértett jogi képviselője írásban előterjesztett beadványaiban bizonyítási indítványokat terjesztett elő, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság

- a bizonyítási kísérletről készült videofelvételt, annak levetítésével, tegye tárgyalás anyagává, mert ez a vádlott alibijének vizsgálata körében elengedhetetlen”...

Ez egyike a jogi képviselő számos arcátlan csúsztatásának. Az alibi igazolás az ártatlanság bizonyításának kézenfekvő módja. Másképp is bizonyítható ugyan az ártatlanság, például magányos elkövető esetén más bűnösségének bizonyítása által. De az alibi igazolása mindenképp az

ártatlanság bizonyítása, amire nem kötelezhető a vádlott. Természetesen, ha alibit kíván bizonyítani, akkor azt a vádlottnak, illetve a védelemnek kell bizonyítania. A sértett jogi képviselőjének nincs beleszólása, hogy bizonyít-e a vádlott alibit, s ha igen, miként, milyen bizonyítási eszközök felhasználásával. Ha a vádlott használni kívánja a videót, akkor persze a sértett jogi képviselője is használhatja. A bíróságnak ebben a szellemben kellett volna elutasítania a jogi képviselő kívánságát, aki egyébként tudott az elsőfokú eljárásban már egyszer megkísérelt alibiigazolás sikertelenségéről. Nem tudom, hogy akkor bemutatásra került-e a videó, de ennek nincs jelentősége, a jogi képviselő biztos lehetett benne, hogy a hosszadalmas videó bemutatása csak hangsúlyozza, az általa várt hatást. Ha Bene Krisztián hitt az alibi igazolás sikerében, akkor igen naiv volt, de az is lehet, hogy csak kényszerűségből vállalta. A bizonyítási kísérletre nem kellett volna vállalkoznia, de képzelhette, hogy esetleg sikerül, esetleg most meggyőzőbb lesz a tanú, a kudarc kellemetlen következményeivel meg olyan mértékben nem is volt indokolt számolni, ahogy a bíró megalapozatlan mérlegelése nyomán alakult, hogy tudniillik a vádlott szavahihetőségvesztéséhez vezetett, aminél szebb ajándékot a jogi képviselő el sem képzelhetett, ha nem éppen ez volt kérésének a célja.

Bene Krisztiánnak talán nem is lett volna mire használnia elvesztett szavahihetőségét, a sértett jogi képviselőjének annál inkább kapóra jött a vádlott szavahihetőségvesztése, kontrasztban a szuper-szavahihető sértettel. Az Ujvárinál nem butább, csak együgyűbb elsőfokú bíró így ír erről:

„**személy1** vallomásával kapcsolatban megjegyzi a bíróság, hogy nem észlelt olyan momentumot, amely a szavahihetőségét megkérdőjelezhetné, illetve arra lehetne következtetni, hogy ő bosszúból kívánná a gyanút a vádlottra terelni. Ez utóbbi kérdés akkor merülhetne fel, ha következetesen arról nyilatkozott volna, hogy egyértelműen és határozottan felismerte a vádlottat, szeméről, szájáról, hangjáról, alkatáról, mozgásáról. A **személy1** nem ezt tette, hanem bár sejtéseit első perctől kezdve megfogalmazta, határozott nyilatkozatot soha nem tett a vádlottra. Ezen sejtését megalapozhatta az a vádlott által sem vitatott körülmény, hogy a vádlott szerette volna visszaállítani vele a kapcsolatot, amitől ő 2012 októberétől határozottan elzárkózott, majd új kapcsolatba is lépett, melynek érdekében 2013. január 25-ig több esetben kereste telefonon, sms-ben, e-mailen és személyesen is.” (a Fővárosi Törvényszék 31.B.1146/2015/31. számú ítéletének anonimizált változata, 10. oldal)

A bejárás hitelt érdemlőségét Ujvári szerint a bejárás során készült jegyzetek támaszthatják volna alá, mert ő készítette volna. Megkérdőjelezem, hogy ez sokat változtatott volna. Ha bemutatott volna a vádlott ilyen jegyzeteket a bírók gyorsan rájöttek volna, hogy az készülhetett kissé korábbi bejárás alkalmával, mert aligha sikerült volna a bejárás időpontjának azonosítására alkalmas észlelést rögzíteni. Tudomásom szerint aznap napfogyatkozás sem volt. Bár, ha megemlíti jegyzetében a karbantartó által végzett zárcserét, az bizonyíték lett volna. Az lett volna? Összebeszélhettek. Jegyzetekre azonban nem volt szüksége, mert néhány napon-héten belüli feladatokra készült fel ezzel, és publikációit sem kívánta gyarapítani a bejárás témájában. Hihető, hogy az épületek funkció szerinti helyiségbeosztását akarta felderíteni, ami nem volt világos számára a tervrajzból.

Azt jól látja Ujvári, hogy a vádlottnak nincs alibije, és hogy ebből általánosságban nem következik semmi. Az már nem világos, milyen alapon nevezi a vádlott alibijét hamisnak. Azonban, ha a felismerő tanú valóban azonosította volna az általa látott maszkos férfival, akkor ott kellett járnia a vádlottnak, s akkor nyilván hamis az alibije, sőt, ez esetben kétség kívül bűnös is. Azonban Ujvárinak nemes egyszerűséggel a vádlotti védekezés egészére való hivatkozása aligha tekinthető egyébnek, mint felettébb arcátlan blöffnek.

Itt két lokális hibát találunk: a hamis alibire, és a bűnösségre való téves következtetést. A tévesen megállapított bűnösség mellett itt még egy kisebb jelentőségű globális hibát találtunk: a szavahihetőségvesztés megállapítását. Ez is több szempontból globális. Közvetlenül nem helytelen következtetés eredménye. A hamis alibire következtet a bíró először megalapozatlanul, majd ebből helyesen következik a szavahihetőségvesztés. A szavahihetőségét veszített emberről, meg minden könnyebben elhithető, másfelől pedig a bűnösség bármely bizonyítása alapján megállapítható a vádlott szavahihetőségvesztése, ha ártatlannak vallja magát.

Ez a bizonyítás a részleges kijavítás után, explicitté téve a felismerésre bemutatás eredményének alkalmazását, valójában megegyezik a felismerésre bemutatás alapján történő bizonyítással, azzal a kiegészítéssel, hogy itt közben megállapítottuk, hogy az alibi hamis, és a bűncselekmény leplezésére szolgált. Ez természetesen következik amabból is, úgyhogy a két bizonyítás lényegileg azonos.

A felismerésre bemutatáson alapuló bizonyítást – bár változatlan eredményű szabályos felismerésre bemutatás esetén ez lenne az egyetlen érvényes bizonyítása a vádlott bűnösségére – nem viszi végig a bíró. A felismerésre bemutatás, és a felismerő tanú vallomásának a mérlegelése után így végződik:

„A felismerésre bemutatás eredményét összevetve a vádlott vallomásával, miszerint nem járt a március 12-én a helyszínen, megállapítható, hogy 7. sz. tanú felismerése cáfolja a vádlott tagadásból álló védekezését.” (69. oldal)

Elég tömör... Az igaz, hogy a felismerésre bemutatás eredményéből következne, hogy a vádlott ott járt, így alibije hamis. A vádlott bűnössége ilyen egyszerűen nem következik. A bevezetőben általam adott bizonyítás a változatlan eredményű szabályos felismerésre bemutatás alapján azonban működne. Legyünk jóindulatúak, s tétélezzük fel, hogy Ujvári gényusza az érvelést egy szemvillanás alatt átlátta, és triviálisnak érezte. Azért ez a gényusz Ujvárinál nem sűrűn nyilvánul meg ennyire.

Ujvári jogszerűnek találta a felismerésre bemutatást. Ez globális hiba.

„Tekintettel arra, hogy a felismerésre bemutatás lefolytatására nem bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával került sor, annak során a Be. 122. §-ban, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 44-49. §-ban részletezett szabályokat betartották, az ítéltábla nem értett egyet a védői indítvánnyal, mely a Be. 78. § (4) bekezdés alapján a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyv kirekesztésére irányult.” (67. oldal)

Csak a felismerésre bemutatás körülményeit kell megvizsgálni, hogy megállapíthassuk, hogy a jogellenesen lefolytatott felismerésre bemutatásból származó tény nem értékelhető bizonyítékként. Tény az, hogy a tanú tetszőleges sorrendű bemutatásban kiválasztotta azt a személyt, akit a bemutatás előtt az ügyvédje társaságában látott várakozni, majd azt is kijelentette a tanú, hogy a bűncselekmény napján látott tettesnek épp ilyen szeme és szája volt. Bár előbb nem, de a felismerésre bemutatást követő kihallgatáson már beszámolt a tanú a várakozás során történt találkozásról is, azt állítva, hogy már akkor felismerte a gyanúsítottat, mint a bűncselekmény napján látott személyt. Bene Krisztiánt, a róla, mint a bűncselekmény gyanúsítottjáról megjelent, azonosításra alkalmas fényképeivel illusztrált cikkek alapján is felismerhette a tanú. Ha nem teljesen tudatosodott a tanúban, hogy a gyanúsítottól látott fényképet, akkor – legalábbis míg meg nem látta a rendőrségen a gyanúsítottat – jóhiszeműen állíthatta, hogy nem látott fényképet róla.

„- 7. sz. tanú kérdésre több alkalommal is akként nyilatkozott, hogy a felismerésre bemutatás időpontjáig sem az újságban, sem a televízióban nem látta a vádlottat (pótnyomozati iratok 87. oldal), ezt a megismélt másodfokú eljárásban is fenntartotta, úgy emlékezett, hogy nem találkozott a vádlott arcképével sem a híradásokban, sem a sajtóban 2013. március 12. és december 12. között, nem figyelte a médiában az ügyet (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 22. és 25. oldal).” (68. oldal)

Ujvári azt is elhiszi a tanúnak, és talán a nyomozati iratoknak, hogy a felismerésre bemutatás jogszerűen valósult meg, sőt még azt is elfogadja a tanúnak – ami a jogszerűségnek persze feltétele is –, hogy a találkozás a hatóságtól független, véletlen volt, hiszen a nyomozók mondták, hogy szeretnének elkerülni egy ilyen találkozást. Bár az nem világos, hogy mit tettek a találkozás elkerülése, illetve megszervezése érdekében. Ha mégsem volt véletlen a találkozás, és történetesen

a nyomozók szervezték meg, hogy a tanú a gyanúsított személyére következtethessen a bemutatáson hivatalos minőségében jelen lévő ügyvédet felismerve, akkor hivatali visszaélés történt, aminek ez a fajtája az Egyesült Államokban [Oklahoma showup](#) néven ismert. Ha ez a helyzet, akkor annak ritka elegáns, kifinomult változatát valósították meg. Egyszerű népeknél megbilincselve szokás megmutatni a gyanúsítottat, félreértések elkerülése végett. Ujvári cseppet sem gyanakvó, és nagy szakértőre hagyatkozik a tanú személyében.

„- 7. sz. tanú a rendőrség aulájában is látta a terheltet. Ezzel kapcsolatban kiemelendő, hogy erről a tanú maga tett említést a felismerésre bemutatás utáni kihallgatásakor, előadta, hogy amikor megérkezett, az aulában több személy, legalább nyolcan várakoztak és közülük egy télikabátban, sálban lévő ember nagyon méregette őt, látta, hogy megismerte, hogy tudja, hogy találkozott már vele. Ekkor egymásra néztek és megismerte azt a férfit, aki a lépcsőházban mellette elhaladt. Mivel a személy felismerte a tanút és a tanú felismerte a személyt, máshonnan nem emlékezhetett rá (nyomozati iratok 903. oldal). Ezt megismételte a pótnyomozás során is (pótnyomozati iratok 87. oldal). Az elsőfokú eljárás során elmondta továbbá, hogy arra nagy hangsúlyt fektettek, hogy ne lássák egymást, véletlen volt, hogy akkor meglátták egymást (elsőfokú iratok 15. számú jegyzőkönyv 15. oldal). Ezt a hatóságoktól független, véletlen találkozást erősítette meg a megismételt másodfokú eljárásban tett nyilatkozata is, miszerint meg is lepődött, hogy miért vannak ott egyszerre, mert arról volt szó, hogy nem fogja tudni, hogy ő ki és nem találkozik vele (Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.212/2017/48. számú jegyzőkönyv 23. oldal).” (68. oldal)

Ez két lokális hiba, és egy globális. A találkozás hatóságtól független, véletlen volta esetén a felismerésre bemutatás valóban jogszerű lett volna. Azonban a találkozás miatt felmerült a hivatali visszaélés gyanúja, amit mindenképp vizsgálni kellett volna, az előjárói ellenőrzés elmulasztása, és a jelentési kötelezettség megszegése teszi a felismerésre bemutatást jogellenessé.

Regász Mária, a sértett jogi képviselője élhetett vissza a gyanúsított személyes adataival médiahadjárata keretében Bene Krisztiánról, mint az ügy gyanúsítottjáról szóló cikkekhez szolgáltatva a sajtónak anyagot, a gyanúsított azonosítására alkalmas fényképeket is beleértve, melyek némelyike a sértett társaságában ábrázolta Bene Krisztiánt, így a fénykép eredete sejthető.

Maradt még egy nevezetes bizonyítás, éspedig a vád/ elsőfokú bíróság bizonyítása, amit a Kúria végzése is melegen ajánlott a megismételt másodfokú eljárást lefolytató Ujvári-tanács figyelmébe. Ez igen terjedelmes. A 75. oldalon a lap alján kezdődik és a 78. oldalon fejeződik be.

Rengeteg téves következtetés van benne, mivel ez az a bizonyítás, amely a sértett megfigyelésin következtetésein alapul. Egyik fő globális hibája is a sértett megbízhatóságába, mi több tévedhetetlenségébe vetett naiv bizalom. Mellesleg jegyzem meg, hogy a kutyus magatartásából levont következtetések is igencsak vitathatóak. A kutyus felelőtlen, és a kommunikációja sem megbízható.

A bizonyítás lényege, hogy az elkövetőnek tulajdonított ismeretek alapján próbálja leszűkíteni a lehetséges elkövetők körét. Feltételezésem szerint a sértett találhatta úgy, hogy három személyre sikerült leszűkíteni az elkövető ismereteivel rendelkező személyek számát (volt férj, vádlott, élettárs), de hiszi a piszi, illetve Ujvári. A sértett például számos házi-, gyerek-, és állatorvossal, vak masszőrrel stb. volt kapcsolatban, akiknek időpont egyeztetés során elszólhatta magát időbeosztásával kapcsolatban. Mind be tudja adni az injekciót, a vak masszőr kivételével, akinél lehet egy kis bizonytalanság a tüben szorult légbuborékok kispriccelésénél. Persze ha nem fontos, hogy az áldozat életben maradjon, akkor az élettárs is képes lehetett beadni egy injekciót. Azt hiszem, hogy izomba adott normál dózisú altatóval egyébként nem könnyű megölni egy embert.

A sértett lábait csizmával felpolcoló elkövetőnek tulajdonított gesztus félreértés lehetett. A sértett lába alá tett csizma nem a kényelmét, hanem mozgásának megkönnyítését szolgálhatta, például, hogy ne tudja a padlóhoz szorítani a lábait.

Nyilván azért volt képes a bíró „megfeledkezni” arról a körülményről, hogy az információ tovább adható, mert a védőt beugratták egy hamis levéllel, amit egy fegyenc írt arról, hogy az élettárs fel akarta bérelni. Úgy időzítették a levelet, hogy a védőnek nem volt lehetősége ellenőrizni, be kellett nyújtania, amikor kiderült, hogy hamis a levél a sértett jogi képviselője által uralt médiában nagy felháborodás kerekedett a (valóban aljas) levél miatt a vádlott, és ügyvédje rovására, akik talán egyáltalán nem tehetek róla. Ezek után már eleve rosszul hangzik valami összejátszás lehetőségének az említése.

Az, hogy gyanús az élettárs, egyébként tiszta sor. Nagy szerencse, hogy időben értesítette a mentőket. De azt hiszem, általában senkinek sem kell tragédiától tartania, ha a párja néhány órán át nem érhető el telefonon, még ha mindjárt két telefonon sem érhető el, akkor is lehet várni egy kicsit. Persze adott esetben örvendetes, hogy nem várt az élettárs, de lehet, hogy tudott valamilyen Bene Krisztiántól különböző kockázatról, amiről nem beszélt.

A kifosztást indokolatlanul bagatellizálják a bíróságok. Nem hiszem, hogy nagy értékű informatikai eszközök eltulajdonítása az indíték, de egy (volt) titkárnő informatikai eszközei egyesek számára különleges értékkel bírhatnak. Azonban legvalószínűbb, hogy az elsődleges célpont Bene Krisztián volt. Ha Bene vallási örült kollégája akarta a paráznakat megbüntetni, akkor lehet, hogy épp azt az iszonyatos tettet követte el, amit eltervelt. De lehet, hogy nem beszélt erről a szörnyűségről, lehet, hogy valami hihetőnek tűnő sztorit tállt arról, hogy meg akarja lepni otthon Renner Erikát, valami ártalmatlan, de roppant fontos ügyet megbeszélni. És valaki gyanútlanul kiszolgáltatta neki az asszonyt, s aztán inkább hagyta Benén száradni az ügyet, elvégre úgylis ő a hibás.

Elképzelhető egyébként, hogy a tettesnek nem állt szándékában megcsonkítani áldozatát. Azért tartom ezt lényegesnek, mert a tett a valószínűtlenségig borzalmas, ha az eredmény a kívánt volt. Attól persze semmivel se jobb az áldozatnak, ha baleset is közrejátszott. De az igazságnak jobb, ha az összes reális lehetőséget mérlegeljük.

Mindenesetre a harmadik „bizonyításban” is elég hiba van, és egyáltalán nem igaz, hogy más ne lenne gyanúsítható, mint Bene Krisztián. Így a három közül egyetlen bizonyítás sem szolgál minimális bizonyossággal sem a megalapozatlan tényállásra vonatkozólag. Az ítélet iudicium nullum. Általában egy hibás ítélet alapján nem állapítható meg a bíró alkalmatlansága, Ujvári azonban ebben az ítéletben tucatnyi tendenciózus hibát követett el a vádlott rovására. Nem az a baj, hogy ostoba, hanem, hogy joggal hiheti, hogy ennyi tisztességtelenséget megúszhat. Mellesleg kíváncsi lennék, hogy a tanács másik két bírója olvasta-e az ítéletet amit aláírt.

Megjegyzendő, a Kúria Mészár-tanácsa már nem bíbelődött bizonyítással, hanem a Be. 615. § alapján összhangzó ítéletekre hivatkozva, kicsit szorosabbra húzta a hurkot az ártatlan áldozat nyakán.